

Μια δασκάλα δε συμπαθούσε καθόλου έναν μαθητή της, μέχρι που έμαθε το τραγικό μυστικό του...

Το άρθρο που επέλεξα είναι πολύ επίκαιρο, γιατί παρουσιάζει θέματα που απασχολούν τα σύγχρονα σχολεία. Αναφέρεται σε μια δασκάλα ενός αμερικάνικου δημοτικού σχολείου, που βάζει «στο μάτι» ένα παιδί τσαπατσούλικο, μοναχικό, με βρώμικα ρούχα, όταν, όμως, βλέπει τις παλιότερες επιδόσεις του, μένει άναυδη με τα σχόλια. Αρχικά ήταν φανταστικός μαθητής, η ασθένεια, όμως, της μητέρας του τον είχε αγχώσει και όταν αυτή πέθανε τελικά, έπαψε να δείχνει ενδιαφέρον για το σχολείο. Έτσι, η δασκάλα κατάλαβε το λάθος της.

Τα Χριστούγεννα, όλα τα παιδιά της έφεραν όμορφα δώρα, εκτός από τον Τέντυ, που με το δώρο του όλοι γελούσαν. Ήταν ένα μισοάδειο μπουκάλι άρωμα, που η δασκάλα αμέσως φόρεσε. Στο τέλος του μαθήματος, ο Τέντυ της είπε ότι μύριζε σαν τη μητέρα του. Εκείνη τη νύχτα η κυρία Τόμπσον έκλαψε πολύ. Από τότε τον αγάπησε και τον ξεχώρισε από τα άλλα παιδιά. Κι ο Τέντυ βρήκε δύναμη στην αγάπη της, πίστεψε στον εαυτό του κι έγινε άριστος μαθητής. Αφού τελείωσε το σχολείο, άρχισε να της γράφει μηνύματα, περιγράφοντας τι συνέβαινε στη ζωή του και έκλεινε πάντα, λέγοντάς της ότι είναι η καλύτερη δασκάλα του κόσμου.

Κάποτε της έστειλε ένα μήνυμα, που της ζητούσε να «γίνει η μαμά του» για τον γάμο του. Εκείνη το έκανε και φόρεσε το άρωμα που της είχε δώσει στο σχολείο. Στον γάμο, ο Τέντυ ευχαρίστησε την κυρία Τόμπσον που πίστεψε σε αυτόν, αλλά κι εκείνη του απάντησε πως αυτός έκανε κάτι πιο σημαντικό για εκείνη, της έμαθε δηλαδή να διδάσκει.

Πρόκειται για μια ιστορία που προκαλεί πλούσια συναισθήματα, με κορυφαία τη συγκίνηση, που ραγίζει ακόμη και τις πιο ψυχρές καρδιές. Μας δείχνει ότι η αληθινή και ουσιαστική αγάπη γεννιέται, όταν μπορούμε να πλησιάσουμε τον άλλο και να δούμε κάτω από το ενοχλητικό «περιτύλιγμα», βαθιά μέσα στην ψυχή του, εκεί που μπορεί να κρύβεται ένας πραγματικός «θησαυρός». Η αγάπη μπορεί να προκύψει από την εσωτερική ομορφιά που ανακαλύπτουμε στον άλλο.

Η δασκάλα Τόμπσον αντιπάθησε στην αρχή τον κακοντυμένο, βρώμικο Τέντυ και αδιαφόρησε για την πρόδοό του, τα προβλήματα και τις ανάγκες του. Μόνο όταν ξέχασε την εξωτερική εμφάνιση και τον πλησίασε, ανακάλυψε την ευαίσθητη ψυχή του και τα χαρίσματά της. Έτσι, μπόρεσε

να του δώσει όλη την τρυφερότητα, που είχε ανάγκη ένα ορφανό παιδί, και τον έκανε να πιστέψει στον εαυτό του και στην αξία του και να βελτιωθεί στα μαθήματά του.

Η σχέση της, όμως, με τον Τέντυ ήταν και γι' αυτήν ένα μεγάλο μάθημα ζωής. Κατάλαβε πόση δύναμη μπορούσε να εμπνεύσει στον μικρό μαθητή κι έτσι συνειδητοποίησε τι σημαίνει να είσαι δάσκαλος και υπεύθυνος για τις ψυχές των μαθητών σου.

Η ιστορία αυτή δίνει σε όλους μας ένα δυνατό μήνυμα. Η διαφορετικότητα είναι σεβαστή, ακόμη κι αν διαφωνούμε. Όποια κι αν είναι τα χαρακτηριστικά και οι διαφορές, στην εμφάνιση, τις επιδόσεις, τη θρησκεία, τις ιδέες, το χρώμα, την καταγωγή, πρέπει να σκεφτόμαστε ότι κάθε άνθρωπος είναι μοναδικός κι έχει ξεχωριστή αξία!

Ρήγας Καστρίτης, Α2

